JULIETTA, dcera Musolinova

Poutavý román z našich dnů. Napsal J. Sokolovský

A bude se radovati že její dítě obživlo na vzduchu. Jest matkou a zajisté bude míti pro Helenina synáčka výživu.

Čekala as hodinu a pak zaslechla tlumený hovor z dálky. Uložila tudiž dítě v rakvičku a sebravší uzlík ustoupila za skupinu cypříšů.

O něco později poznala hlas Terezin a jejího muže. Přicházeli tu prostřední cestou — Tereza měla v klíně vykasaném květiny.

Muž prošel stezkou mezi hroby a stanul u rakvičky, žehnal dítko několika křížky. Žena jeho došedší za ním, poklekla a kladla na rakvičku květiny.

Muž prošel stezkou mezi hroby a stanul u rakvičky, žehnal dítko několika křížky. Žena jeho došedší za ním, poklekla a kladla na ra kvičku květiny.

Vidíš, pravil muž nic se nestalo Duchové nepřišli a náš Karlo odpočívá tiše. Pomodli se u něho požehnej ho a dbej, abys usnula. Na květiny bylo také času dost až ráno.

Žena kladla květiny a chtěla po ložiti děcku ručky křížem. To se však patrně nelíbilo kojeňátku, neboť se zavrtělo. Řena ustrnula a pak slabě vykřikla:

Co se děje? tázal se muž.

Martino, Martino šeptala žena ustrašeně.

Nůže!

Náš Karlo — — — pronesla žena zmíravě, ustrašeně a jásavě zároveň. Nesnadno dá se perem vylíčiti jaké pocity vzbouřili se v jejím srdci.

Muž k ní přistoupil.

Co jest ti tázal se udiveně.

Žena se vztýčila, zalomila rukama a zavěsila se na jeho šijí. Nebyla schopna slova.

A Julietta napjatě pozorujíc výjev, pokyvovala hlavou, potlačovala slzy a zatajovala dech.

Mužovi dal vysvětlení kojenec sám. Zazvněl slavě, zamával ručkama a vřísknul.

Muž strhnul ženě ruce se šíje. rozhodil páže a nachýliv se k rakvičce vykřikl:

Velký Bože! Karlo — —

Ano! zvolala Terezka, klekajíc.

Malý Karlo zalkal znova.

žije! Vrátil se s nebe, zárak — —

Zázrak opakoval muž ustrnule, ruk ajeho mimoděk se vznesla k čelu, aby vykonala znamení kříže, a jest mu zima — — Terezo! Pro všechny svaté! Teď není času na omdlévání! Vezmi ho zabal ho! Dej mu pít! Pro všechny svaté a světice!

Ano! Svatí a světice tu pomohli ty neznabohu! jásala žena, vyzdvihujíc robátko z rakvičky! Ne věříš v zázraky —

Muž se vzpamatoval rychleji. Chladně střízlivý rozum jeho vzpíral se pomyslu na zázrak.

No—no—no! Jaký zázrak? To se stalo již často, že zdánlivě mrtvý se probudil, nebyl zkrátka mrtev a psotník našeho. Karlo nebyl také smrtelným! Zabal ho a nech ho na pokoji! Jsi pobouřena teď bys mu neprospěla mlékem. Uklid ni se nezemřel hladem za celý den a noc a tedy vydrží ještě hodinu. Na štěstí měl kluk rozum, že se prodral z mrákot dříve, než byl hlínou zaházen. Z kluka něco bude. Ale seber se již a pojď aby se nenastudil. A věříš-li v zázraky tedy se pomodli k Bohu a dbej by ses uklidnila. Tím prospěješ klukovi nejlépe.

Tvrdý muž uvažoval o věci ale jinak prostým svým rozumem.než měkká podléhající žena, sama Julietta mrzela se v duchu na něho, že tak záhy se vzpamatoval — než její ci nechápal, jatk mohl muž v akové situaci tak chladně uvažovati.

Já vím, ja vím, šeptala žena lapajíc po vzduchu, ale čemu ty rozumíš vlastně? To nebyla pouhým procitnutím ze smrtelného spánku! Podívej se, dítě má něco na krku!

Ukázala mužovi řetízek s medalionkem. Martino rozevřel ústa a vytřeštiv oči mlčel.

Nuže! To není nic? pokračovala Tereza, ještě nevěříš Anděl strážce mu o dal a řekl mu: Vrať se! Matka pro tebe pláče. Vezmu tě k sobě až později až sestárneš.

Věčný bože šeptal muž skoro v hrůze. Nepochopielný nález klenotu přesahoval meze, k nímž rozum jeho dosahoval. Kdeže bylo chladné uvažování?

Co se stalo?

Co se stalo? opačila žena, hýčkajíc a celujíc dítě, zázrak se stal. Na řetízek ani nesáhnu a ty se také neopovaž! Je to dárek s nebe. Dvakrát mně ho nebe dalo! Dvakrát!

Ano pojďme doufejme, že se sem záhy nevrátíme, šeptal muž, máme své dítě a kdybych měl pad nouti, budu dřít jako kuň! Nesmí poznati nouzi.

Muž nechal vše jak leželo a objal ženu. Silnými pážemi svými jí podporoval v chůzi, každým krokem urychlované.

Tereza vinula dítě k sobě, halíc je svými sukněmi a říkajíc mu tisícerá sladká slova. Hlas její dozníval v dálce a tmě.

Julietta slzela smějíc se zároveň. Sbírajíc uzlík, ušlapávala ve hlíně své šlepěje a kráčela pak opatrně ke vratům.

Podařilo se! jásala v duchu, darovala jsem dítě rodičům a rodiče opuštěnému dítku. Kdo by to byl řekl? Jsem podivným hejtmanem loupežnickým — není to pro mne! Vyšla jsem na lup — eh! Co jsem učinila? A vrátím se s holýma rukama, odkud jsem přišla.

Mohla jsem vykonati něco lepšího? Oloupila jsem padoucha o těžký hřích oloupila jsem nebe o andělíčka, podvedla jsem svět o jeho hloupost. Ale ještě noc nemi nula a mým soudruhům kručí žaludek. Ku předu Julietto starej se též o sebe a odružinu.

Uzřela v dálce světlo jakmile odešla od hřbitova asi dvě stě kro ků.

Nejspíše chalupa Martinova a Terezina, pomyslila si, co asi dělají? Svlékají klučinovi rubášek a Tereza pro něho zahřívá vodu. Martino drží synka v náručí. Chla pík nechtěl věřiti v zázrak, haha! ale byl přinucen! O božská pověro! Tentokráte jsi byla na místě.

A vyhnuvší se osvětlené chatrčí, sestupovala s návrší ku skupině budov vesnických.

Kapitola 44.

První pohroma.

Nerozhodnuta má-li podniknouti ještě něco, minula Julietta několik stavení. Co právě zažila ohromovalo její podnikavost.

Došla až na širokou cestu která dělila vesnické stavení, rozšířujíc se v náves. Ušla ještě asi sto kroku a zastavila se. neboť z dáli dorážel k ní jakýsi hluk.

Naslouchala bystře a náhle se zachvěla. Vzduch se zachvěl výstřelem.

Oho! — Srážka nějaká. — To snad Malíř neb Havran.

Hluk se vzmáhal a pak zachřestil druhý výstřel. A jakoby úderem kouzelného proutku oživila se celá osada.

Julietta stála drahnou chvíli strnule, zatím co v hlavě její vířilo tisíc myšlének. Pak uchopila ručnici a pádila se svahu ku druhé skupině domů, odkud se hluk rozléhal.

Daleko však nedoběhla. Ze tmy vynořili se proti ní dva nestejné stíny, a již poznávala Pietra a za ním se hnal Timbal. Dorazili k ní téměř bez dechu.

Pietro krvácel, všecka jeho líce byla zalita krví. Klobouk na hlavě neměl a nohy mu klesaly. Timbal zraněn nebyl — aspoň viditelně a sotva že k dívce doběhl sípěl bez dechu:

Velitelko! Nohy na ramena! Prcháme. Malíř zajat, Pietro raněn — ušli jsme jen tak — tak, ale Pietro, myslím bude řádně po znamenán. Kosami do nás bušili již jsem myslel že ho přetnou v půli těla.

Eh! Není to k smrti, opravoval trpaslík Pietro, ale silnější večeře pro dnešek si již nepřeji. Utikejte a o mne se nestarejte já přijdu za vámi.

O tom nechtěla Julieta ani slyšeti. Uchvátivší Pietra za rámě za sebou jej vlekla. Hluk za nimi se vůčihledě vzmahal.

Tudy po lukách k lesu sípěl tu Timbal, opustiv cestu a odbočiv. Dojdeme-li tam zachráníme se.

V tom okamžiku hvizdla jim tu koule nad hlavami.

Stíhají nás! Prchněte pomohu si již lépe sám, pravil Pietro.

Ano — pořádají pravidelnou na nás honbu, šeptal trpaslík zlostně, nestačí jim že nás zahnali a soudruha nám sebrali, ale počkejte chámové! Zatopím vám ještě.

Dbej aby dřív nezatopili tobě, odpovídal Pietro, cítím že slábnu. Prosím tě Julietto nech mne a pamatuj na otce.

Pamatují na něho a právě proto tě nenechám, odpověděla mu. Nemůžeš vskutku? Jen chvíli ještě a proto seber všechnu silu! Nemá me již daleko.

Nesmysl koule z ručnic jsou tu rychlejší. Nevšímnou si mne. Běžte sami, já již nemohu. — Mdloba mne přepadá.

Pietro klesal, ale Julieta ho pevně podepřela.

Timbale! zvolala, pomoz přece on nemůže.

Trpaslík jenž bystře běžel asi o dvacet kroků ve předu vrátil se ihned.

He? Umdléváš oslovil Pietra, dostaneš se tedy do jeskyně na cizích nohách.

Ano.

Rozkroč se, tak — tak — a nebojˇse! Máš aspoň koně a pěkně se drž. Chytni mne za vlasy.

Timbal si vyzvedl velkého Pietra na ramena a pádil s ním tak rychle, jako dívka bez břemena. Síla jeho vzbuzovala vskutku úžas Juliettin.

Jak bych se mu byla v Paříži ubránila, kdyby byl chtěl mne zničiti? Burácelo jí v její duši nyní hrůzně.

Pádili po lukách. Julietta se ohlédla a rozeznala několik stínu při budovách.

Vydržíš Timbale? tázala se dívka.

Patnáct minut ještě až do lesa, odpovídal trpaslík, pozoruj velitelko zda-li se stihatelé přibližují. Zatím nastřádám si vzduchu do plíc.

Na štěstí neodvážili se stihatelé na dostřel, neb dívka přes tu chvíli hrozila jim ručníci. A po desíti minutách prudkého běhu, stanul již Timbal ve stínu prvních stromů.

Sestup skrčim se! upozorňoval Pietra, jenž z něho sklouznul a rychle usedl.

Julietta přichvátala za nimi a prudce oddechovala.

Šetři se velitelko napomenul jí trpaslík. Mám při sobě obvazy a Pietrovi již pomohu. Na štěstí je v trávě dostatek rosy — aspoň za stavím krvácení.

Pietro sice neomdlel ale byl tu všecek vysílen. Krev mu ucházela několika praménky z hluboké rány, skoro půl hlavy zasáhnuvší. stékala mu po vlasech a vousech a lepila se na něho.

Timbal urval si kus košile. sebral svůj a Juliettin kapesník, namočil vše v rose a zavázal zraněné místo..

Julietta postavila se za strom a sledovala pohyby stíhatelů. Zasta vili se na lukách neodvažujíce se vniknouti do lesa. Hrozili a povykovali pouze.

Ubezpečena že pronásledování je skončeno, vrátila se k Pietrovi a Timbalovi.

Jak se daří Havrane? tázala se dívka.

Chladným obvazem zmírnila se bolest, odpovídal zraněný, jakmile si odpočinu půjdu s vámi.

Byl's ťat kosou?

Ano.

Nebezpečně?

Nemyslím ozval se Timbal, ale zbude myslím pořádná jizva, která jen dlouhými vlasy zastříti se dá. Ale to by nevadilo příliš. Za čtrnáct dní bude Havran chlapík jako dříve byl.

Julietto pravil Havran, nermoutí mne zranění, ale neúspěch tohoto večera. Neustanu tobě sloužiti pro osvobození Giuseppa Musolina, ale promineš že dnešní den skončil nezdarem.

Snad budou soudruzi naší šťastnějšími hovořila dívka chlácholivě. upokoj se! Vracím se také bez kořisti.

A já mám jen tuto láhev. Vyrval jsem jí jakémusi dlouhánovi při rvačce s kapsy, který se sápal na malíře, pravil Timbal a vytáhl sploštilou lahev ze záňadří, čenichám z ní arak. Snad se poněkud rozveselíš po srdečném doušku Příjmi.

Vyzátkovav, podal Pietrovi lahvici, který se dychtivě napil a spokojeně mlasknul, načež podal lahvici dívce.

Odmítla a kráčela znovu k lesnímu okraji. Vesničané vraceli se ke vsi v plném počtu, takže Julieta mohla se k soudruhům vrátiti s plným přesvědčením že mohou klidně jíti do jeskyně.

Pietro se sebral a pokusil se o chůzi. Šlo to ale zvolna neboť půda lesní stoupala. Za pochodu ozvala se Julietta.

Vypravujte co se vlastně přiho dilo a co se vlastně stalo, že byl malíř zadržen, kdežto vy dva jste mohli prchnouti.

V otázce tvé Julietto jest výčitka, ozval se Timbal myslíš snad že bychom byli lépe učinili, kdybychom se dali všichni tři utlouci? Povím ti jak se to všechno událo a suď sama, věz však již nyní že jsme nemohli jinak, leč pomýšleti na svou spásu a ponecha ti malíře osudu.

Vypravuj tedy! Velela dívka.

Sestoupivše do vsi drželi jsme se pohromadě, hovořil Timbal, a společně jsme si vyhlédli slušnou budovu k návštěvě, snad nejvýstavnější v celé vsi. Pomyslili my jsme si ihned, že tam bydliti bude člověk zámožnější a proto přešplhali jsme zeď. Co bychom hledali u chuďasa? Tam aspoň bučel dobytek, řehtali koně, hýkali osli. Zdálo se nám že v domě všeho dost.

Také psi spali — mají tam několik těchto zvířat, ale zlenošilé blahobytem. Rozhlédnuvše se po dvoře, viděli jsme je spáti v boudách a proto jsme zamířili ke spižníku.

Zamřížovaným okénkem nahlédnuvše, uzřeli jsme místnůstku, která by byla každého lačného pobavila, podráždila a svadla. Visely tam v řadě kýty, salámy, slanina, různé uzeniny, válely se tam celé kusy pečeného masa, pečená a smažená drůbež a na dlouhé desce vyloženy byly koláče.

Zkrátka! Všeho tam bylo, co nutno k okázalému veselí svatebnímu. Malíř pronesl tuto myšlénku a my ji schválil, malíř prohlásil, že se dostane dovnitř za každou cenu a my nenamítali ničeho.

Přemítali jsme, kudy dovnitř, neboť malíř byl pouze při chuti, ale bez rady. Nebylo jinak možno, než střechou, která byla kryta šindelem.

Havran mne vysadil, já se vysadil, já se vyvšvihl a odlupoval šindel za šindelem, které jsem podával Havranovi a Havran malířovi, jenž je bez hluku odkládal. Konečně byl otvor dostatečný i vlezli jsme všichni do spižníku. Pak nastaly hody.

Rozuměj tomu, hejtmane! Nedotekl jsem se ničeho a Havran se spokojil nabíjením kapes a brašny. Ale malíř, tento rozmlsaný signore Ofmano z hladové říše zbožných mravů pomýšlel jen na žaludek.

Ode všeho ochutnal. Nařízuul každý kus uzeniny, sušeniny, pečeně i smaženiny. Nahryznul též několik koláčů, kdežto my zatím sbírali, kde se co dalo a hlavně jsme pátrali po koření a soli, neboť co jest platen bažant nebo jelen, nedá-li se maso osoliti?

Ostatně neměli jsme ani práva mysleti na sebe a své žaludky, prve než by bylo o podíl ostatních soudruhů postaráno. Malíř však jedl jako hladový vlk.

Na neštěstí vyšťáral též několahví. Urazil jim hrdla ochutnal a nabídl. Vypili jsme co se dalo, neboť kdo by se s rozbitými lahvemi nosil?

Proč jste dopouštěli tuto nehospodárnost? tázala se Julieta nevrle.

Vytkli jsme mu to, ale nedbal. pokračoval trpaslík, a hádati se s nim? Kdož by mařil čas? Nechali jsme mu vůli uznavše že nemá rozum. Raději jsme podepřeli dveře sochorem.

Jaké dveře?

Ustící patrně do kuchyně. Spal tam kdosi a chrápal—myslím že stařena nějaká. Neměli jsme času na studování celé usedlosti, za to však naplňovali jsme prázdný tu žok potravinami. Také sýr jsme nalezli.

Pobízeli jsme malíře k odchodu a všechno by bývalo dobře dopadlo, kdyby nebylo jeho mlsoty. Nebyl spokojen tím, co již snědl, ale ukázav na veliký svatební koláč pravil posměšně:

Tomuto koláči nutno prokázati počest, prve než jeho drobty před ložíme naší koze. Vezměte si také.

Odmítli jsme na své štěstí, připravujíce žok k odnesení. Viděli jsme jen že malíř vytáhl z koláče dlouhou tyčinku dřevěnou na níž připevněn byl praporeček papírový s nápisem:

Dejte si dobře chutnati nevěsto a ženichu.

Patrně poslal koláč nějaký přítel či nepřítel neboť vzhled jeho byl velice svůdný a dráždil chuť.

Malíř myslel že co může chutnati mladé dvojici manželské, že mu půjde rovněž k duhu.

Ale nebylo! Rozlomil koláč, hltal po německu a co nesnědl roznazoval. Zuby tohoto potomka starých Gothů, či Vandalů nebo Alemanů pracovaly úžasně.

Na jeho potídku jsem odpověděl, že není mým zvykem večeřeti téhož večera dvakráte a Havran k tomu podotknul, že by bylo záhodno, aby se cvičil raději v lacenění než přežívání, dal-li se již na tak nebezpečné řemeslo.

Starali jsme se za krátko o sebe — vlastně o zítřek. Dle našeho výpočtu stačila zásoba v žoku uložena pro všechny na čtrnáct dní Obtočivše žok provazem abychom jej na střechu vytáhnouti mohli, připravovali jsme se na odchod.

V tom za námi malíř zasténal. Ohlédli jsme se a viděli že usedl na prázdnou díž. Hojný pot stékal mu po čele. Přistoupili jsme k němu.

Odmítnul nás a šeptal:

Jsem ztracen! Koláč svatební byl otráven, prchněte.

A začal se svíjeti.

Stáli jsme jako bleskem omráčeni. Malíř blednul a rudnul. V tom jsem zahlédl velkou bečku mléka.

Havran mu jí podal. Malíř pil žíznivě tento dobrý protijed, tak na tak nápadně ztráci, ale neuleže jsem se divil kam že se tekutilo se mu. Svíjel se dále.

Na místě jen o žok bylo nám se starati také o něho. Popadnuvše ho podvázali jsme ho pod pažemi. Pak jsem se vyhoupnul na střechu.

Havran mně pomohl. Vytáhli jsme malíře a po něm i žok. Hůře bylo však, jak se dostati s takovými břemeny se střechy a po dvoře ke zdi a zase přes zeď.

(Pokračování.)

Nedlužíte na tento časopis?

U. S. GOVERNMENT SALE OF INDIAN PINE RIDGE INDIAN RESERVATION, S. D.

Approximately 100,000 acres of Indian Land will be offered for sale to the highest bidder. Sealed bids will be received at Pine Ridge Agency, S. D. until 2:00 P. M.. October 16th 1916.

For particulars address Superintendent, Pine Ridge Indian Agency, Pine Ridge, S. D. or apply to Ticket Agents, Chicago & North Western Ry. (5-2)

Při nastuzení

natře se důkladně krk, prsa a chodidla dra. Richter-a

PAIN-EXPELLEREM

Účinkuje ihned, bolesti ustanou a mizí.

Jen pravý s registrovanou známkou "Kotvou"

25c. a 50c. láhev, ve všech lékárnách anebo přímo od

F. AD. RICHTER & CO.

74-80 Washington Street, New York, N. Y.

Soudce vyššího soudu

Andrew M. Morrissey

Kandidátem za znovuzvolení na nestranném lístku.

Soudnictví bylo odstraněno z politiky. Soudcové nejsou nominováni politickými stranami, ale volí se na zvláštním nestranném lístku.

Činnost sudího Morrisseyho jako sudího vyššího soudu je srdečně odporučována těmi, kdož mají se soudem tím co jednati. Při dubnových primárkách voliči ukázali své ocenění jeho snah tím, že dali mu krásnou většinu. Z 93 okresů obdržel v 80 většinu, a v celém státě obdržel o 9,993 více hlasů, než jich vrženo bylo pro kteréhokoliv kandidáta do úřadu soudce vyššího soudu. Pan Morrissey těší se dobrému a dokázal své schopnosti pro úřad. Přeje si Váš hlas v den voleb.

DO LEIGH a okolí!!

Dovoluji si oznámiti všem milým krajanům, že vlastním nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever

:: dobře zařízený hostinec ::

Jelikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec, proto doufám, že všichni krajani, kteří sem do Leigh přijedou mně navštiví. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.

JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341 Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS

ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE

Obraťte se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul. Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.

OMAHA NEBRASKA.

Úřadní hodiny:

Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.